

PREGÀRIA SETMANAL A LA CAPELLA

EL PARE MANYANET, SANT : TRETS PERSONALS I RECORDS

ASPECTES FÍSICS

Era força alt, esvelt i valent. Tenia una gran resistència, això li permeté de desplegar un gran nombre d'activitats i tirar endavant moltes iniciatives al plegat. Quan enmalaltí, després de l'operació quirúrgica de 1885, es va engreixar i es va anar encorvant.

CARÀCTER

El seu caràcter era senzill, però de caràcter fort. Va saber aprofitar el seu temperament per a controlar amb fermesa la seva personalitat. Tenia un cor noble, comprensiu i bondadós. No coneixia el ressentiment i estava sempre disposat a perdonar i a oblidar les ofenses rebudes.

De la família heretà la noblesa de caràcter, el sentit del deure i l'amor al treball. Era tenaç i perseverant.

A vegades els seus col·laboradors li retreien que "es deixava enganyar", quan valorava la situació econòmica d'algun alumne o de la família que volia entrar en algun dels seus col·legis. Però ell sempre responia que preferia ser enganyat que no pas enganyar....

ASPECTES PERSONALS

Malgrat les nombroses activitats i el fet d'haver-se desplaçar a viure a Barcelona, mai no oblidà de mantenir una relació continuada amb els seus familiars, sobretot amb els que residien a Tremp. Es conserven moltes cartes entre el P. Manyanet i els seus familiars.

Reprenia qui maltractava els animals.

Deia que "qui no té caritat envers els animals, demostra que tampoc no en té envers les persones"

Era un gran amant dels llibres. Tenia una bona cultura en temes sobre la Bíblia, la teologia, la història, etc. Amb tot, sorprèn el llenguatge senzill i planer que usa en els seus escrits....

Va escriure més de mil cartes, que abasten un període de gairebé 50 anys de la seva vida, amb un ventall molt ampli de destinataris i de temes, amb un llenguatge franc i espontani. No s'hi descobreix la més mínima contradicció, ni falta de lleialtat o de veritat, de respecte, de sentit de

justícia i amiatat, de confiança sense límits en les persones, en definitiva, de fidelitat, de generositat envers Déu i els homes.

Era, per tant, una persona que va anar posant totes les seves capacitats i energies en vista del projecte que va Déu li havia proposat de dur a terme: estava segur de la crida de Déu a través de l'aprovació per part de l'Església dels Instituts i col·legis que havia fundat, i de totes les iniciatives que va començar (llibres, revista, Temple de la Sagrada Família, etc) i es va comprometre de ple, en cos i ànima, amb l'obra que Déu li encomanava, malgrat les contrarietats.

VIDA ESPIRITUAL

Era profundament pietós. Es podria dir que la seva vida de cada dia era una pregària continuada. A part de les llargues estones de pregària que passava a la capella, i de les oracions habituals de la vida de comunitat, durant el dia feia contínuament breus pregàries, o bé parlava de Déu quan enraonava amb altres persones, i en la seva correspondència.

Totes les vivències del seu ambient familiar i de la seva etapa de formació, van portar-lo de la devoció a la mare de Déu i a sant Josep, a la devoció a la Sagrada Família. Sant Josep i la Mare de Déu el portaren a Jesús. Ell deia que li agradava "de conviure habitualment dins d'aquella Santa Casa de Natzaret, juntament amb els membres que l'habiten", per aprendre d'ells a estimar Déu, a santificar-se i a saber estimar els altres tal i com s'estimaven Jesús, Maria i Josep. Un tracte, doncs, molt personal i familiar amb ells.

Un cop descobertes les "riqueses" de la llar de Natzaret, treballà incansablement per propagar-les, i proposant-ne la seva imitació en les famílies, les seves escoles, etc.

DE LES "MÀXIMES DE PERFECCIÓ CRISTIANA"

- Aquell que és mogut de vertadera caritat, no es busca ell mateix, sinó Déu, la voluntat del qual desitja fer en tot.
- La consideració i l'honra actuen com l'ombra, que fuig d'aquell que la persegueix. Tanmateix, molts necis es

cansen i s'escarrassen vanament tot pensant que atrapen aquest fantasma.

- El respecte veritable i la lloança han de provenir del concepte que els altres es formin de nosaltres, i no del que nosaltres ens formem de nosaltres mateixos.
- La pau interior és la felicitat més gran d'aquesta vida.
- La veritable tranquil·litat consisteix a no ofendre Déu, a honorar i servir el proïsme i a dominar-se un mateix.
- Si vols la pau amb Déu, defuig el pecat; si la vols amb el proïsme, sigues humil; i si la vols amb tu mateix, sigues mortificat.